

at være tilstrækkelig. Noget andet vilde det være, hvis man kunde sige, at disse Vedtægter tit indeholdt urimelige Bestemmelser; men jeg maa sige, at indtil i Dag har jeg aldrig hørt, at der er klaget over, at Politivedtægterne indeholdt urimelige Bestemmelser. Hvis det havde været Tilfældet, og Kommunerne ikke vilde forandre disse Bestemmelser, kunde der for Lovgivningsmagten være Tale om at skride ind. Nu mente den ærede Ordfører for Forslagsstillerne rigtignok, at Politivedtægterne vare saa ganske urimelige, og han anførte en hel Mængde Eksempler. Nogle af dem havde en saa spøgfuld Karakter, at de — ja, jeg tvivler ikke paa, at de findes — dog maaske ikke ere fuldt saa slemme, som de se ud til, men det ærede Medlem anførte jo selv samtidig dermed, forekommer det mig, at de, der efter hans Mening vare urimelige, heller ikke blive bragte til Anvendelse. Ja, det er maaske Sagen. Der er maaske nok urimelige Bestemmelser, men der bliver ikke klaget over dem, fordi de ikke blive bragte til Anvendelse, og det af en ganske naturlig Grund. Vi maa jo huske paa, hvor ung Cyklekørselen er. I Begyndelsen, da Cyklisterne kom ud paa Landet, og de kom farende hen ad Landevejen eller gennem snævre Gader, blev man forfærdet over disse Væsner, som kunde vælte Vogne og Børn, og saa kom der troligt nok paa forskellige Steder Regler, som vare langt strengere, end de behøvede at være, paa samme Maade som der i 1831 udkom en Forordning om Koleræen, som man behandlede paa samme Maade som i gamle Dage den sorte Død. Disse Bestemmelser eksistere maaske endnu hist og her, men de blive ikke anvendte. Ja, de kunne ganske vist anvendes, det kan man risikere, men hvis det skulde ske, vilde naturligvis Klagerne komme, endnu ere de jo ikke komne. Jeg synes egentlig heller ikke, at den ærede Ordfører selv klagede, undtagen for saa vidt som han klagede over, at naar han søgte at faa et urimeligt Spørgsmaal for Domstolene, kunde han ikke faa det. Bliver der virkelig Grund til at klage, kan han paa samme Maade som ellers gaa til Lovgivningsmagten, til vedkommende Kommunalbestyrelse, og da vil han nok kunne opnaa, hvad han ønsker; da det jo nu gennemgaaende interesserer de indfødte Cyklistere lige saa meget som de fremmede, at der ikke er urimelige Bestemmelser, vilde Vedtægterne nok blive forandrede. Jeg kan derfor ikke se, at her er nogen Aarsag til Stede-til at gaa bort fra den lokale Ordning som hidtil

gennem Politivedtægter med Kommunalbestyrelsens Virksomhed og over til Lovgivning, saa meget mere som man jo dog kan sige sig selv, at selv om Forholdene maatte være nok saa ensartede, kan der dog altid være lokale Omstændigheder, der medføre, at man maa have særlige Bestemmelser. Man kan ikke gøre Forholdene med Hensyn til Færdslen ensartede over hele Landet, lige saa lidt som man finder det naturligt at have ensartede Regler for Færdslen i Byerne og paa Landevejene og ensartede Regler for de forskellige Landsdele, for de forskellige Amter, for saa vidt angaar kørende, gaaende og ridende, lige saa lidt turde der være Anledning dertil for Cyklisterne. Det er dog noget, der i Virkeligheden følger af sig selv, at naar man som Eksempel tager en stor By som København, hvor Befolkningen bor tæt, og hvor Færdslen er stærk, kan der i forskellige Henseender trænges til andre Regler der, end dem, man trænger tilovre paa Jyllands Heder eller i en lille Købstad, og dette kan man ikke ramme, naar man skal samle disse Regler i en fælles Lov. At man, hvis man vilde fastslaa Bestemmelser her ved Lov, naturligvis maatte have en Bestemmelse som den sidste Paragraf, § 6, om, at alle de tidligere Bestemmelser i Politivedtægter angaaende Cyklekørsel skulde bortfalde, det er jo noget, der følger af sig selv, men saa vil det jo, som det ærede Medlem til Dels var inde paa, vise sig, at en stor Del af de Bestemmelser, som findes i Tillæg til Københavns Politivedtægt af 4de August forrige Aar om Cyklefærdsel, ville forsvinde, og det paa en saadan Maade, at det næppe vilde være til Glæde for det store Flertal af Byens Beboere, der bevæge sig til Fods. Det ærede Medlem anførte, saa vidt jeg husker, en enkelt Bestemmelse; jeg skal henvise til nogle flere. I § 1 findes der en Bestemmelse om, at paa de over Torve dannede Overgange for Fodgængere maa der ikke køres hurtigere end en Vogn i jævnt Trav; om Gadehjørner skal Kørselen foregaa langsomt. Dette er jo en ganske naturlig Bestemmelse, men denne almindelige Regel, der gælder her i København, vil derved forsvinde. I § 2 staar der: „Brug af Klokken fritager ikke den Cykelkørende for Anvendelse af behørig Forsigtighed over for Fodgængere, han møder eller passerer.“ Denne Bestemmelse vil i Virkeligheden ogsaa forsvinde, og det er dog en meget rar Bestemmelse, da der er mangen Cyklist, der staar i den Formening, at naar han blot kimer godt med sin Klokke, har han fore-